

ΕΚΔΙΔΕΣΘΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φυλλίου
5 λεπτά 5

ΕΤΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 10 Ἀπριλίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 28

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ

Ἦ Ἐλικόν, σου ἀνέβησαν ἀφ' ἑνὸς πάντα ὁ Χρόνος
Κι' οἱ Χρόνοι σπίνονται χοροὶς στὸ χλοερὸ σου πλάγρι,
Ποῦ νοσταλγῶ, σὺν μέσῳ μου παρὰ βοήθειά σου πόνος,
Τοῖς ἰσμοῦ σου μέσ' εἴ τ' ἐπὶ θορυβῶν μετ' Ἄπαι-
ζῶνιαι μίγναι.

Ὅταν ἡ σκέψί μου βαρεῖται μέσῳ στὸ χροῖ, τρέχει
— Σαν ἓνα μαῖτρο ἀνεπιβεβλητὸ πρὸ ἀγευσταζιδαίου —
Μετ' εἴ τὸν δένδρον δρόμο της ἀναπαυρῶ της ἔχει
Τῆς Ἰσπ' ἀρῆνης τὴν πηγή πρὸ τῆς κορυφῆς σου
ὑδρεῖται.

ΠΑΤΡΟΣ ΖΗΤΟΣΝΙΑΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΙ ΛΑΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΡΧΑΙ ΠΑΛΑΙΟΥΣΑΙ

Φίλτατε «Νουμιά»

Ἐλαβες τόσα συγχαρητήρια, ὅστε τὰ ἰδικά
μου περιπεύουσι διὰ τὴν πρωτοτυπιάτην ὅσον καὶ
ἐιλικρινῆ ἀρθρογραφίαν σου.

Πρέπει ὅλα νὰ λεγῶνται. Πρέπει ὅλα νὰ ἀπο-
κλύπτονται. Πρέπει ὅλα νὰ καταρριφῶνται τὰ
προσχήματα καὶ νὰ ἀναλάβῃ ἡ μεγάλη ἀλήθεια,
ὅτι πρέπει τέλος πάντων νὰ σταματήσῃ τὸ κακόν.

Εἶνε δύο τὰ κόμματα, δύο αἱ ἀρχαί, αἱ πα-
λαιούσαι εἰς τὸν τόπον μας. Ἡ μία—ἡ συντηρη-
τικὴ, ἥ τὴν εἴπωμεν—ἡ ὅποια λέγει ὅτι πρέπει
νὰ παραχωρῶμεν πάντες διὰ νὰ κερδίζωμεν δέκα
ὑπὲρ τῆς πολιτείας. Νὰ δίδωμεν δηλ. πάντες ρου-
σρέτια διὰ νὰ κερδίζωμεν εἰς ἄλλον δέκα καλὰ
ὑπὲρ τοῦ τόπου. Καὶ ἡ δευτέρα μερὶς, ἡ ὅποια
ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ριζοσπάστας πολιτικούς καὶ
δημοσιογράφους καὶ ἡ ὅποια ἔχει ὡς πρόγραμμά
της τὸ: τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πολιτείας, οὐδὲν ὑπὲρ
τοῦ κόμματος καὶ τὸ ὅτι εἰς ὁ σημεῖον ἔρθασαν
τὰ πράγματα δὲν εἶνε δυνατόν μετ' ἡμῶν καὶ
μετ' ἀνοχῆν καὶ μετ' ἡτάρων οὐδὲν νὰ προσέλθῃ καλόν.

Τὸ πρῶτον κόμμα, τὸ συντηρητικόν—συντη-
ρητικὸν τῆς σαπίλας καὶ τῆς κακομοιρίας μας—
εἶνε πολυκρίθμον, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν πλειονο-
ψηρίαν τοῦ λαοῦ.

Τὸ ἄλλο, τὸ ριζοσπαστικόν, τώρα μορφοῦται,
ἔχει ὀλίγους ὀπαδούς, θικιστάς, λάτρεις.

Ὁ Νουμιάς εἶνε τοῦ δευτέρου κόμματος ὀπαδός.
—Τώρα ποιά μερὶς ἔχει τὸ δίκαιον;

Ἀναμφισβητήτως ἡ ἰδική σου, τὸ κόμμα σου,
αἱ ἀρχαί σου. Τίποτε διὰ θωπειῶν πλέον δὲν ἐπι-
τυγχάνεται. Οὐδὲν μετ' ἡλιερότητα ἐνεργείας, διότι
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαγραφῶσι τὰ ὅρια τοῦ τί
πρέπει νὰ παραχωρήσῃ διὰ τὸ ἀρνητικὸν καλόν
τῆς πολιτείας καὶ τί νὰ διατηρήσῃ διὰ τὸ θετι-
κὸν καλόν της, διὰ τὴν προαγωγὴν της, διὰ τὴν
ἀνάπτυξίν της.

Καὶ τὸ παραδειγμα εὐκόλον.

Ἐρώτησον καὶ τὸν τελευταῖον χαμάλην καὶ
τὸν κάλλιστον λόγῳ ἀναπτύξεως πολίτην, ἀπολέ-
σαντας μίαν οἰκονομικὴν ὑπόθεσιν τῶν, διοικητικὴν
ἢ δικαστικὴν. Οὐδεὶς θὰ ἐμολογήσῃ ὅτι ἔλασε διότι
δὲν εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον καὶ τὸν Νόμον.

Ἔχουν πεποιθήσιν ὅλοι ὅτι ἔλασαν διότι δὲν
ἦσαν ἰσχυροὶ εἰς μέσῳ, εἰς ἐπιρροάς, εἰς ρουσφέ-
τια ὅτι ἂν εἶχον τοιαῦτα στὸ «παλιπορρωμαϊκόν»,
κατὰ τὴν ἀηδῶς ἐπαναλαμβανομένην μετὰ περι-
φρονήσεως φράσιν, θὰ ἐκέρδιζον καὶ τὴν φαυλοτέραν
τῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν κακοηθεστέραν ἀξίωσιν.
Καὶ ἀπαρημποῦσι παραδείγματα.

Ἐλείψε πάνα ἀπὸ τὴν πολιτείαν πίστις καὶ
ἀντραπείσης τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ ἡ ἠθικωτέρα
καὶ ἡ εὐγενεστέρη ἐνεργεία της ἐξευτελιζέται καὶ
τὸ «κλιέτω, κλιέρις, κλιέφτει» καὶ τὸ «δωροδο-
κοῦμαι, δωροδοκεῖται, δωροδοκεῖται» καὶ τὸ «ἀρ-
παξὲ νὰ ρᾶς καὶ κλέψῃ νάχνης» καὶ τὸ «ἐγὼ δὲν
θὰ σώσω τὸ ρωμαϊκόν» καὶ ὁ ντολτσεφρονιεντι-
σμὸς καὶ ἡ φρακτωσύνη καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν
πάντων καὶ ἡ ἐπ' οὐδενὶ πίστις, καὶ ἡ συκοφαντία
καὶ ἡ κακομοιρία, καὶ τὸ ἀθάρρητον εἰς τὰς ἐνερ-
γείας, καὶ ἡ φιλοποψία καὶ ὁ ὑπολογισμὸς καὶ τὸ
συμφεροντάκι καὶ ἡ καταποσώνη καὶ ἡ σβελλοσύνη
καὶ ἡ κρυψίνοια καὶ ὅλα τὰ χηρίσματα μετ' ὅποια
ἐστόλισαν τὸν λαόν ὅλον, φέρονται ὡς ἀποτέλεσμα
τῆς ἐφαρμογῆς τῶν συντηρητικῶν ἀρχῶν.

— Καὶ πῶς θὰ διορθωθῶν αὐτά;

Ἐδῶ διαφωνοῦμεν. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐπιρρίψω
τὴν εὐθύνην ἐπὶ τὴν Βασιλείαν, οὐδὲ ὑπ' αὐτῆς
μόνον νὰ περιμένωμεν τὴν διόρθωσιν. Εἶνε ἀδικόν,
ἀδικιώτατον. Ὁμολογῶ ὅτι λόγῳ τοῦ Συντάγματος
ἡ Βασιλικὴ ἐξουσία στέκεται πολὺ ὑψηλά. Ἀλλὰ
δὲν θὰ πύσῃ συνομολογῶν ὅτι ἐμβλημα τοῦ Βα-
σιλικοῦ θυρεοῦ εἶνε καὶ τὸ «Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη
τοῦ λαοῦ μου» καὶ ὅτι «λαός μου» δύνανται νὰ
εἶνε καὶ τὰ καθάρια καὶ αἱ σανίδες τῆς πρώτης
τυχούσης σκαλωσιάς, ἐτοιμορρόπου ἢ καινοουργοῦς
Ἀθηναϊκῆς οἰκοδομῆς κατὰ τὴν νέαν συνταγματι-

κὴν θεωρίαν, τὴν ἐμπνεύσαν τὰ ἑθνικὰ ἄρθρα σου.

— Ὅστις ἐξετάσει τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτεύματος
μας—αὐτοῖς τοῖς περιφρόνους θεσμοῖς—θὰ ἴδῃ
ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα γίνεται ὅτι εἰς ὅλον τὸν
κόσμον τὸν συνταγματικὸν συνέθη. Ἄγχιον μέγας
μεταξὺ Βασιλέως καὶ κοινοβουλίου· τοῦ κοινοβου-
λίου ὡς νομοθετικῆς ἐξουσίας νομίμου, καὶ τοῦ κοι-
νοβουλίου ὡς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐκδόμου. Αὐτὸ
τὸ διμορφον κοινοβούλιον θέλει νὰ ἀποσπάσῃ δι-
καιώματα ἀπὸ τῆς Βασιλείας διαρκῶς, νὰ τὰ σσε-
τερισθῇ, νὰ εὐρύνῃ τὴν δικαιοδοσίαν του, νὰ κατα-
κτήσῃ τὰ πάντα. Ἡ Βασιλεία ἀμύεται, ζυτοῦσα
αἰφνης τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προνομίου τῆς ἀνοικι-
κυρίας εἰς κυβερνητικὰς πράξεις.

Τοῦτο δὲν συμφέρει τὸ κόμμα, τὴν Βουλὴν, τὴν
Κυβέρνησιν. Πρέπει ὁ Βασιλεὺς νὰ υπογράψῃ ἀσυ-
ζητητὰ τὰ υποκαλλόμενα διατάγματα ἐφ' ὅσον ἡ
Κυβέρνησις χαίρει τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Στέμμα-
τος» τοῦ λέγουσιν οἱ πρωθυπουργοί. Εἶνε καὶ αὐτὸς
θεσμὸς διὰ τοῦ ὅποιου κοπετοὶ καὶ θρῆνοι διαρκῶς
ἀκούονται. Ἄν δὲν υπογράψῃ, τοῦ λέγει ὁ πρωθυ-
πουργός ὅτι θὰ παραιτηθῇ. Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀγνοεῖ
τί εἶνε τὸ ἐλιγότερον κακόν εἰς τὸν τόπον. Νὰ θυ-
σιασθῇ αἰφνης εἰς ὑπάλληλος ἢ νὰ ὑποστῇ κλονι-
σμὸν μέγαν ὅλη ἡ πολιτεία διὰ τῆς μεταβολῆς
Ἑπουργείου; Καὶ οὕτω κυλόνται αἱ ἡμέραι.

— Ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν μου ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλο τι, ἢ ὅτι ἐγένεν εἰς
ὅλον τὸν κόσμον. Θὰ ἠθικοποιήσῃ οἱ Ἑπουργαί
καὶ αὐτοὶ θὰ μορφοῦσιν ὑπαρξίαν καὶ διὰ ταύτης
θὰ προαγῆ ὁ τόπος. Ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται αὐτό,
ἐφ' ὅσον οἱ πολιτευόμενοι δὲν ἐξαιρόνται ὑπὲρ τὰ
χυδαῖα τῶν προσωπικῶν ρουσφετιῶν καὶ ὑπὲρ τὸ
ἐπίπεδον τῆς φρικώδους συναλλαγῆς, εἶνε ἀδύνατον
νὰ γίνῃ τι μετ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν θέλησιν τῆς Βα-
σιλείας.

Ἐκάστη Κυβερνητικὴ πράξις, ἀπαιτούσα συν-
εργασίαν Βασιλέως ἢ Ἑπουργοῦ εἶνε ἀπὸ τὰς πρά-
ξεις ἐκεῖνας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου τὰς ἀπαιτούσας
τὴν αὐτοπροσώπων ἐνεργείαν διότι, ὅπως ὁ γά-
μος ἀπαιτεῖ ἀνδρὸς καὶ γυναίκας συνάρεϊαν κατὰ
τὸν κλασικὸν ἐρισμὸν τοῦ Μοδεστίνου.

Ὅταν μάθετε ὅτι γίνεται γάμος μετ' ἑνὸς ἑνα,
τότε καὶ ἡ κατάστασις μας εἶνε δυνατόν νὰ βελ-
τιωθῇ διὰ μόνης τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Βασιλείας.

Ὁ Δικὸς σου
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 10' Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ

μερικοί κ' έδω στον τόπον μας, κοίφοι και δοξομανείς άνθρωποι, οι όποιοι τόχουν πάρει για δουλειά να γίνωνται πρόεδροι και μέλη διαφόρων συλλόγων, εταιριών, επιτροπών και συμμαχιών ανωνύμων και θυσιών ανώνυμων, όταν πρόκειται, χωρίς να ξοδεύσουν πεντάρα από την τσέπη τους, να ρεκλαμίσουν το όνομά τους και να διατυμπανίσουν την δροσίν τους.

*Αν 'πίτε εις έναν απ' αυτούς τους κυρίους, τους έντιμοτάτους ως επί τ' πλείστον άλλως τε:

— Κύριέ μου, συνεστήθι έσχάτως ένας σύλλογος χαρτοπαικτών ή μία μεγάλη λοποδυτική εταιρία. Δέχεσθε να γίνετε πρόεδρος; ό κύριος αυτός, πριν σάς απαντήσει, θα σάς υποβάλει μίαν έρώτησιν:

— Θα πληρώσω τίποτε;

— *Οχι! 'Η μεγάλη αυτή τιμή παρέχεται δωρεάν!

— Τότε δέχομαι!

Κ' έτσι αποτελούνται αι διάφοροι επιτροπαί, από όνόματα έντιμα και από όνόματα καλορεκλαμαρισμένα—έκ των προτέρων—αι επιτροπαί εις βάρος και διά λογαριασμόν των όποιων οι διάφοροι παπατζήδες όργιάζουν και οι διάφοροι άπατεώνες παραφουσκώνουν τα ίσχνά τους βαλάντια.

Θέλουν να 'πούν ότι και ή περίφημος 'Επιτροπή της πολυκρότου Διεθνούς 'Εκθέσεως του Ζαλπιέου κατ' αυτόν τον τρόπον κατεσκευάσθη και θέλουν να 'πούν άκόμη ότι ένας κατάλογος από τέτοια πρόσωπα έπεδείχθη εις την Α. Υ. την Πριγκίπισσαν Σοφίαν, ή όποια όταν έδούλασε τα όνόματα των μελών της 'Επιτροπής—όνόματα γνωστά και έντιμα—έδέχθη να περιβάλει διά της ύψιλλης προστασίας της το διεθνές αυτό μαγατιοπάζαρο.

Εύχόμεθα ολοψύχως, χάριν του 'Εθνικού γούτρου και της έμπορικης μας πίστεως, να έπιτύχη ή έπιχείρησις των διεθνών κυρίων του Ζαλπιέου. *Αν άποτύχη όμως, ποιός θα φέρη, παρακαλούμεν, το μεγαλείτερον μέρος της εθύνης; Οι διοργανωταί της, ή οι κύριοι της επιτροπής που έννοκίωσαν από μωροθυξίαν, και με εύτελέστατον μάάλιστα έννοκίον τα ρεκλαμαρισμένα όνόματά τους, για να τα χρησιμοποιήσουν οι έπιτίθειοι ως δόλωμα;

ΣΤΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

της 'Αστυνομίας μας, το ισχνότατον, θα καταγραφούν οι άραιοι και άκίνδυνοι πυροβολισμοί του Πάσχα.

*Όσο ήμπόρεσε να έργασθη ή 'Αστυνομία μας κατά του βαρβάρου αυτού έθίμου εϊργάσθη και ένδν κατώρθωσε να το ξεριζώσει καθολοκληρίαν δέν φταίει αυτή, άλλα το ήρωϊκόν μένος το όποιον κρύπτεται μέσα στην ψυχήν μας και μάς έξωθει να ριχνουμε δυό τρεις κουμπουγιές, έστω και στον άέρα, για του Χριστού την πίστιν την άγιαν, όταν δέν ήμπορούμε να της ριξουμε για της πατρίδος την έλευθερίαν και για την άναστήλωσιν των συνταγματικών θεσμών.

'Απεδείχθη όμως το Πάσχα κ' ένα άλλο, το όποιον βεβαίως δέν εϊνε υπέρ της 'Αστυνομίας μας. 'Απεδείχθη δηλ. ότι από την 'Αστυνομίαν δέν λείπουν τα μέσα άλλα ή θέλησις για να έργασθη τελεσφορότερον υπέρ της δημοσίου έν γένει άσφαλείας, όπως τελεσφόρος εϊργάσθη κατά των Πασχαλινών πυροβολισμών.

*Αν έχωμεν άδικον να μάς τυγχωρήτε, κ. Γενήσερλη.

ΚΑΚΗΝ

έκδούλευσιν έξήτησε να προφέρη ή προχθετινή «Πρωία»

εις φίλον της καθηγητήν του Πανεπιστημίου, έπιτεθείσα έν κυρίω έρθρω κατά του κ. Δημάργου διά το πολυθρόλητον ζήτημα του Δημ. Βρεφοκομείου.

'Εκείνο ίσα ίσα το όποιον τιμή τον κ. Μερκούρην εις το ζήτημα αυτό, εϊνε οι άγωνές του οι υπεράνθρωποι τούς όποιους επί έλόκληρον τετραετίαν καταβάλλει, παλαιών έναντίον όλων των άγρίων στοιχείων της άρλανθρωπίας, τα όποια συστηματικώς έστρέφονταν κατά του υπέρβου φιλάνθρωπικού αυτού ίδρύματος.

'Ενωόμεν και σεβόμεθα τον κομμουνισμόν της «Πρωίας». 'Αλλά δέν ήμπορεί τάχα ή άγνή συνάδελφος νάρχησθ το Βρεφοκομείον κατά μέρος, άφού ή κ. Δημάργος του Παιρραιώς και ή κ. διευθυντής της κλητικής του—φίλοι προσφιλείς του κόμματος και οι δύο—διά της θυμακίας άναμιξείως των στό ζήτημα αυτό έχουν υπερεκλαμάσει τον κ. Μερκούρην κ' έχουν μεταδελθή εις φαντακτωτέρους κομμπατζήδες τους;

ΕΥΡΕ

Φίλιππος τον Ναθναήλ και 'βρήκε Δήμος ή 'Εμπειρικός της «Ακροπόλεως», Δικαιοκρίτην τον το «'Αστειως» ως έξύμωχον εις τον κατά του ξυλοσχιστου Γερμανού Κρουμβάχη άγων.

*Ο κ. Δικαιοκρίτης εϊστήμενος πρό των έδικαιότων έπιχειρημάτων του 'Εμπειρικού, συνιστά όπως ή μελέτη του άνακτυπωθη εις ίδιαιτερον φυλλάδιον, ου μην άλλη και όπως μεταφρασθη Γερμανιστί. ίνα κυκλοφορήτη εις την πατρίδα του κ. Κρουμβάχη, διά να εκτιμηθη προπόντως το κύρος, μετά του όποιου νομίζει ότι δύνανται να όμιλη περί θέματος, επί του όποιου θεωρείται ίσως ειδικός, άλλα πρός το όποιον άποδεικνύεται παρά πολύ έραπειτέχνης.

Αυτή ή τιμωρία, επιλέγει ή κ. Δικαιοκρίτης, του χρειάζεται.

'Εμείς έν τούτοις φρονούμε ότι ήρετά έτιμωρήθη ήδη ή Κρουμβάχη με όσα έναντίον του εϊργάσθη, εκτός πλέον αν πρέπει, πρός μεγαλειέταν τιμωρίαν του, να επιληφθη του ζητήματος και ή μέχρι τούδε άδικαιολόγητον σιγήν τηρούσα ξυνορίς των κ. κ. Στ. Βάλθη και Κ. Ράδου.

Η ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ

άνεψία του κ. Μερκούρη, δ. Μαριαντίνη Μαρίνου έτέλεσε προχθές τούς γάμους της μετά του συνάδελφου κ. Γ. Παρασκευοπούλου, άρχιδυντάκτου του «'Αστειως». 'Ως παράνημος παρέστη ή βουλή της 'Υδρας κ. Ι. Κουντουριώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις το Κεντρικόν Ηρακτορειόν των 'Εδημερίδων και εις τα κιάσκια των πλατειών Συντάγματος 'Ομονοίας, 'Εθνικής Τραπεζής, Βουλής και 'Υπουργείου Οικονομικών.

και για μιá στιγμή τα μάτια της πίσω, θα έχανε μιá στιγμή από την εύτυχία της. Δέ θα την φωνάζω... Και όμως ήθελα να την ιδώ' ήθελα να 'δω το πρόσωπό της, νέο, νάκούσω τη φωνή της, νέκ. Και το πρόσωπό της εϊνε σαν ένκ γυμνόν άμύγδαλο... Τώρα εϊνε όλορόδινο έσως. (Χαμογελά).

Πως θα έμπορούσα να την έδλεπα χωρίς να μ' έβλεπε;

(Κουτάζει από την κλειστή θύρα του κήπου από όπου ούίνεται το βαθύ δάσος όπου λάμπουν τα παιχνίδια του ήλιου).

Θά μπω μέσα στο δάσος, σιγαλά, σιγαλά, χωρίς να τριζή ή θύρα. Θα βάλω μιá φύλλην προσωπίδα, θα φακώσω με χέστη τα χέρια μου' θα εϊμαι έτσι όλοπράσινη. Θα μπόρεσω έτσι να περάσω κάτω από τα χαμόκλαδα να γλυστρήσω μέσα στα φυλλάκια, άνείδωτη. 'Εγώ ήρω που θα φερα ή Βασιλική τον γαμβρό της... 'Εγώ ήρω ένα μέρος που ήρω εκείνη... Εϊνε ένας κύκλος μαγικός μέσα στο δάσος. 'Εσως θα πήγην εκεί και ή 'Αρχόντισσα Δικαιόρα. Εϊνε σαν ένκ έρω κύπελλο, ένκ φλοιδόν κύπελλο, όπου χύνει το δάσος μέσα των άρωμάτων του το κρασί, το άγνότερό του και δυνατώτερό του κρασί που να το πιόνε όλοι δέ μπόρουνε. *Όποιος το πινει μεθ' ή' άποκοιμάται αν εϊνε μόνος, μέσα σ'ένκ πρωτόκυστο ύνετρο, κ' άκούει να ξεβγαίνον από τον πυ-

ρήνα της καρδιάς, όλες ή ρίζες του δάσους... 'Αλλ' αν δέν εϊνε μόνος...

(Σταματά άποτόμως, άνήσυχη, ταρκαμένη. 'Η φωνή της βραχνιάζει).

*'Ενα πρόμοιο κύπελλο ήτανε μέσα σ'ένκ άλλο δάσος... *'Εγινε κόκκινο το φθινόπωρο... Και πλειά δέν ήπιζαμε.

*Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (θέλων να διακόψη την τρομακτική έκείνη σκέψη). 'Ακούσατε; 'Εγλιμνίρισε το ήλογο μείν ήλλη φορά.

*'Η ΤΡΕΛΛΗ (άνηπηδή). Ναι ναι... Χλιμνιρίζει πίσω τους ένκ εκείνοι άπομακρύνονται. 'Ιδάτε, ίδατε, γιατρέ, αν ή 'Ισαβέλλα και το φυτό εϊνε ίδιο πράμα.

(Τρέχει πρός το χαμόδετρο της πορτοκαλλιής που ό ήλιος φέει. Βάζει το κεφάλι της μέσα στο φύλλωμα. Γουρίζει πρός τον γέροντα με τα νύτια πλαγιασμένα στα χείλη της γλάστρας, ένψ κρατεί στο ένκ και στ' άλλο χέρι τα ήρα δύο κλάδων, τούς χαμηλώνει και τούς συμπλέκει γύρω από τον λακμόν της. Μένει έτσι άνακατωμένη με τη πρασινάδα, με σκεπασμένο σχεδόν το πρόσωπο. Στη κίνησή της τα πλατυά μαχίρια του φορέματος άναδειπλώνονται πρός την άμασγήλη, άρίνοντα γυμνά τα χέρια έως στον ήγκωνα.

*Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. *'Ενα ίδιο πράμα.

*'Η ΤΡΕΛΛΗ. Βλέπω πράσινα, σαν να ήσαν τα βλέφαρά μου δύο διάφανα φύλλα. *Όλα τα νευρώματα των

φύλλων ξεχωρίζονται πρός τον ήλιο. 'Αρχίζουν τα λουλούδια και άνοίγουν. Φαίνονται τόσα μικρά φυλλάδια που άφίνουν να τούς γλυστρή το ήρωμα. *Ω, ένα μικρό φυλλάκι σχεδόν στο στόμα μου έπάνω! Γυαλίζει' φαίνεται άλειμμένο από κερί' φαίνεται: σαν να το λούνη ή πνοή μου... Τι τρυφερό που εϊνε; Τι γλυκό! Το νοιώθω έπάνω στη γλώσσά μου σαν ήζυμο...

*Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με κατάνοξη σχεδόν θρησκευτική, πλησιάζει και σκύβει πρός το άθρωπισμένο χαμόδετρο

Εύλογημένη άς εϊνε ή έρινή αυτή άδελωποιήσις! Εύλογημένη! 'Η εϊρήνη άς κατέθη, στο πνευμά σας! 'Η εϊρήνη και ή άροσιά' όλη ή άροσιά των πρωτοβλάτων φύλλων! Εύλογημένο το φέρεμα αυτό που σας έδωσε ή καλή αδελφή σας! Φέρατέ το, φέρατέ το πάντα. Άδσιο έσως θα εϊνε άνθημένο. Εύλογημένο ή εϊνε!

*'Η ΤΡΕΛΛΗ. Πόσο εϊνε παρική ή φωνή σας! Και πόσο εϊνε μακρονά! Εϊνε άπίστευτο πως όλες ή φωνές εϊνε μακρονές απ' έδω, σαν να ήμουν έγω σχεδόν κάτω από το φλοιδόν το βουίσμα των μελισσών, το τραγούδι των χαλιδονιών, κ' εκείνο το κουδούνιμα... 'Η φωνή σας δέν εϊνε ποτέ παρήτανη. Τα λόγια σας συνοδεύουν πάντα ένα ρυσικόχορδόν που κυμαίνεται στον ήρα, γύρω ήπ' όποιον σας άκούει. *Όλα γίνονται ήρεμα και άγνά. Κάποτε ήθελα να καθίσω μπρός στα πόδια σας καθώς στα προσόδια ενός λόφου, καθώς στα έξεβγαλμα ενός ποταμού, για να δεγθώ δέν έρω ποιά άτελεύτητο καλό. ('Ακολουθεί)

